

Z novely „Děvky se maj“

...

„Pandoro, nacházíš se bez hnutí na koberci a ještě jsi neodpověděla, je všechno v pořádku?“ znovu se ptá počítač.

„To je strašný. Chci klid. Ne, nejsem v pořádku,“ hystericky vykřikla. Přikryla si dlaněmi uši. *Kdyby mě tak nebolela ta makovice. Neměla jsem včera tak chlastat.* Zvedla se z koberce.

„Vypni muziku, zapni zprávy,“ poručila ovládání bytu. Zapálila si cigaretu. Pomalu vdechuje nikotin, poslouchá zprávy a začíná se uklidňovat. Dokouřila, zamáčkla cigaretu v kelímku od jogurtu a šla se napít.

Jak procházela bytem, počítač ihned zapínal a vypínal reproduktory. Slyšela tedy všude velmi dobře hlas redaktorky zpráv. Právě zněl radostně. „Díky skupině Slunečníků. Díky jejich obětavému nasazení, byla zachráněna pětiletá dívenka. Tleskáme vám, bratři. A nyní přivítejme ve studiu analytika...“

Na podlaze v kuchyni uviděla pobíhat švába. Vzala sprej a postříkala ho. Pozorovala, jak brouk postupně ochrnuje. Vzala botu a praštila ho. Ozval se mlaskavý zvuk. „Fuj, ty hajzle.“

Smetáčkem ho nametla na lopatku a hodila do záchodu. *Musím to tady všechno vystříkat. To je šílený, v čem žiju. Jo, odložil mě sem tatíček, aby mohl zvesela se svojí mladičkou ženičkou dělat další dětičky. Vypadnout tak. Zaškrábalo ji v krku. Ted' si snad konečně uvařím kafe.*

Ve zprávách se diskutující začali hádat. Zaposlouchala se.

„Náš vůdce řekl, že se máme lidských i robotích Slunečníků bát,“ řekl někdo.

„Tento vůdce je primitivní člověk, kterého volili lidi s intelektem pod hranici únosnosti. Slunečníci jsou mírumilovné, inteligentní bytosti. Tak se praví i v odkazu prvního vůdce. I já hrdě nosím bílou šálu,“ rozčiluje se analytik, až mu přeskakuje hlas.

Zalila si vroucí vodou kávu v hrnku a šla se zavřít na záchod.

Do nálevky ukapává voda. Za ní někdo právě spláchl. Někde se baví dvě děti. Křičí na sebe. Obě dvě najednou chtějí jednu hračku. Shora je slyšet, jak si tam hlasitě ulevuje chlap. Všechno je slyšet tak jasně a zřetelně. Připadá jí, že všichni ti lidé jsou tady s ní. Chlap nad ní spláchl. Zdá se jí, že se na ni ta voda řítí. Trhla sebou. Všechno, úplně všechno, ty zvuky, hlasy, lidi, ji začíná rozčilovat. Při opuštění toalety kopne do dveří. „To je život! Do prdele! To je posranej život!“

„Máš problém?“ ozval se ze stropu počítačový hlas, „Pandoro, nezoufej, dobře víš, že nejsi na světě sama. Mám vytočit číslo na místního zástupce tvého otce? Prohlížím tvé dnešní údaje, a pokud se neuklidníš, onemocníš. Doporučuji poslouchat pouze hudbu.“

„Néé,“ zaječela a rychle se napila kávy.

Zakručelo jí v břiše. Otevřela lednici

„Je mi velmi líto, Pandoro, ale zde skladované potraviny již měly prošlou záruční dobu. Momentálně již neexistují.“ Zdálo se jí, že v robotím hlase slyší škodolibost.

Dívá se do krabiček, kde před pár dny byla šunka, sýr a měla nakoupené i nějaké zákusky. Dnes tam nic takového není, jen bílý sliz.

Aby se předcházelo prodeji a konzumaci prošlých potravin, je do obalu přidána zvláštní, životu neškodná bakterie, která je přesně načasovaná na dobu trvanlivosti. Jakmile čas potravin vyprší, bakterie prosákne membránou v obalu a jídlo prostě požere a vytvoří z něj smrdutý sliz.

Vztekle zabouchla ledničku.

„Vyndej prošlé potraviny, vyndej prošlé potraviny...“ Robot nepřestal vyvolávat své monotónní upozornění, dokud Pandora opět neotevřela lednici a vše staré z ní nevyhodila.